

Avi Macià:
Els joves de BANDERA us
envien la salutació més afec-
tuosa.

BANDERA

...AL VENT DÉRFEM-LA EN SENYAL DE LLIBERTAT!

BANDERA en el seu primer
Editorial, deia:

Tots els qui laboren per la Pà-
tria, en qualsevulla tendència i
en qualsevol ordre, ens interessen.

Heus-ací sintetitzat tot el nos-
tre ideari, cosa que sembla no
tinguin present els qui, incon-
scientment, ens acusen d'estar su-
peditat a determinades capelletes.

ANY II N.º 7
Coll-Blanc, 28 de febrer de 1931

Redacció i Administració:
COLL-BLANC, 47 - HÒSPITALET

EL PREU DE LA DESPRES DE L'EXIT VICTORIA

En aquests dies que torna a enverinar-se l'esperit de destrucció, i que el corc de la crítica suicida recomença la seva obra d'obstrucció a un nou intent, no gens fantàstic ni llunyà, d'encarrilament de les nostres reivindicacions més cares, i per les quals amb tant d'idealisme i generositat havien lluitat nostres passats, i singularment la generació que fina, serà escaient reproduir un passatge oportunitat de Prat de la Riba:

"Tots els homes que arriben a una funció de govern, per modesta que sigui, amb la bandera de l'ideal, fatalment han de passar un moment de profunda amargor; el d'aparèixer davant les multituds senzilles com a enemics del poble, de la terra a la qual han donat tot el que per donar tenien, de la Pàtria que han estimat com una extensió més excelsa de la pròpia vida individual, com carn de la pròpia carn i sang de la pròpia sang; el d'aparèixer com a traïdors a l'ideal que cabalment llavors mateix fan triomfar.

Puix els ideals no poden passar, ni convé que passin tot d'un cop a la realitat, i el llur triomf suposa una tria, per a determinar quina part de l'ideal pot incorporar-se de moment a la vida col·lectiva, quina part ha d'esperar, encara, una demà més o menys pròxim, i llavors, en el moment d'aquesta tria, que ha de fer i només pot fer el que té les responsabilitats de les funcions de govern, els radicals que no tenen cap responsabilitat en l'obra constructiva ni cap interès a solidar-la, que per llei essencial de llur actuació desitgen el fracàs de tota acció governamental, amb bona fe, moltes vegades, per esperit de partit altres, es donen a rebaixar el valor de l'ideal que es realitza, es fan panegiristes i campions de la part exclosa, ajornada, la proclamen tot l'ideal, tota l'aspiració, i acusen de traïció als que no els segueixen."

Què diria el seny ordenador de Catalunya, davant de l'espectacle depriment dels catalans d'avui, que motegen de traïdoria aquells que no tenen espera per fer triomfar Catalunya per quan vingui la República, i entretant porten, part almenys, de l'ideal llur a la vora del triomf? I quina seria la sort de l'autor del fragment transcrit, si fos al món dels vius, sinó ésser motejat de tebi, traïdor, monàrquic i venut?

Tot aquell qui esfondra un prestigi català, i molt més catalanista enforça un troç de Catalunya.

Retalls

En Guimerà, de jove, va enamorar-se com tot mortal. Però, els pares d'ella el refusaren i casaren llur filla amb un home curt de gambals, però llarg de diners.

S'escaigué que per aquell temps Don Angel fou premiat amb la Flor Natural en uns Jocs Florals. L'endemà de la gaia festa, en el portal de la casa d'ella, tothom hi llegia els següents versos:

L'Angel, la Flor Natural,
i el teu home, un animal!

Sobre el cognom de Russinyol, mossèn Llorenç Riber ens ha fet conèixer una bona anècdota. Es curiós. La frase sembla dita talment perquè ell l'entengué i l'aplegués.

Es trobaven en un jardí paradisiàc, amb fruiters de tota mena, arbres de l'amor enrojolats, sota un sol ros i tendre. Un món de música fresca i sospirs de rossinyol. Heus ací que captivat per l'ambient, l'il·lustre poeta mallorquí, amb el dring sonor i càlid de la seva veu, preguntà:

—Russinyol, què me'n dieu d'aquest deliri de rossinyols?

L'emperador de la barba florida li féu de resposta:

—No m'està bé d'alabar la família.

Russiñol parlava amb uns amics de la festa de Sitges. Explicà que dues noies li van donar un petó. Es a dir, un petó cada una, o siguin dos petons.

—Uns quants anys enrera—deia en Russinyol—, m'hi hauria tornat...

Es del domini públic, que per tot arreu del món s'hi troben fills de Catalunya. Hom en conta el següent:

Sortí de Barcelona una companyia d'òpera dirigida per l'eminent i desaparegut mestre director Goula.

Recorregueren tota l'Amèrica de Nord a Sud, i s'internaren, ans de retornar, en un poblet, últim de la ruta.

Tenien fama els habitants d'aquest poble d'ésser molt despotes i de reventar totes les companyies que es presentaven.

El dia del debut hi hagué molt de pànic en les files, i acabat de cantar la sortida el tenor, sorollosos aplaudiments ressonaren en el teatre.

Llavors, radiant de satisfacció i mirant al mestre, el tenor cantà dissimuladament:

—Goula, els hem ben *fomut!*

Ràpidament s'oí una veu fonda i catalana que sortia del galliner, que deia:

—No pas a mí!...

Això palesa que de catalans arreu en trobes.

Diuen que en una caserna de soldats tenien un cap de cuina amb un geni terrible.

Movia diàriament grans mulladers en el moment precís de la inspecció i tast del menjar que diàriament es feia, trobant-lo sempre dolent, per quin motiu tenia sempre al pobre ranxer tremolant com la fulla a l'arbre.

El cuiner, ja desesperat, volgué fer una provatura.

Comprà vuit gallines i demés aمانiments i, un diumenge, féu un

L'aplaudiment vibrant d'un públic entusiasta ha segellat solemnement la primera sessió de "Teatre Selecte" a L'Univers.

La desfilada s'ha iniciat. Tothom té la boca plena de falaguers comentaris. Ens escapolim com podem entremig de la gernació i entrem a l'escenari.

Allò és un mullader. Tothom parla, tothom diu coses. —Us felicito!... L'enhorabona! Ho heu fet molt bé!... etcètera.

I els xicots intèrprets, amb la cara betumada i abillats amb robes virolades van d'ací d'allà escoltant les paraules encoratjadores, estrenyent mans i més mans amigues en encaixada vibrant i sincera.

Veiem lluir una trena rossa i un pas osament femení: la senyora Palmada.

Ens hi atancem sense mirar on posem els peus. El primer que li diem, naturalment, són unes paraules de felicitació.

—Ha fet una Blanca admirable! I una Mossa...

Ella ens respon amb una rialla sonora i fresca. A una nova pregunta nostra ens diu:

—Cregui'm. Ben poques vegades havíem vist aquest local amb tanta gent. Amb els molts anys que fa que vinc ací és, potser, la tercera vegada que ho veig gairebé ple.

Això, no sabem per què, ens afalaga. La tenim de deixar.

Amb tota solemnitat s'acaba de llevar la perruca de... Ja no ens trobem davant l'escenari.

Totes les mans—la Redacció en pes—se li adrecen. L'encaixada és solemne.

Sortim del *camerino*. Ens trobem davant mateix la figura altiva d'En Joanant qui va a arreglar-se. Endevenim en les seves faccions la mirada altiva del Saïd i la rialla maliciosa del Passarell.

—Ara sols manca que aquest entusiasme duri força—ens diu.

—....?

—El miracle s'ha fet. No ho creïa pas.

Té la veu enrogallada. Li volem oferir una pastilla, però ens trobem que no tenim costum de portar-ne. Ens n'abstem, com és de suposar.

—Molt de públic. Molta gent nova—afegeix—. Ara és l'hora de la suprema renovació.

Se'ns escorre com una anguila. Donem una mirada al nostre entorn. Ací hi ha una caixa plena de perruques, ençà un feix de roba virolada, enllà un munt de sabres i punyals. La contemplació d'aquests atuell de llaua oscada ens fa perdre el respecte a les armes.

Pugem quatre graons. La figura vo-

brou que es tallava de bo, i del qual n'eixia un perfum que encisava. Arribada l'hora del tast, aparegué l'anomenat cap, i el cuiner, radiant de goig, li apropà el cullerot, mentre que, dret com un rave, esperava l'opinió afalagadora. Omplí la cullera el cap de cuina i se l'apropà als llavis, restant per uns moments indecís, tornà per segona volta a omplir-lo i portar-se'l als llavis, retirant completament buit el cullerot i rebotent-lo furios, digué:

—¡Ps!... ¡Qué asco esto fideos, unos cortos, otros largos!

Pel que es veu, els volia adreçats com un regle i tallats tots a mida amb un metre.

luminosa de l'Alonso, el consueta, se'ns presenta amb tota propietat. En Janés, massa zelosament, li retreu que s'ha menjat alguns versos de la seva obra.

L'home s'excusa:

—Home, no ho he fet pas a propòsit. Ignoro, si me'ls he menjat, quin gust tenen els endecasil·lacs.

En Janés està radiant. Una hora abans estava groc-daurat com els cabells de la... Mossa. Com un autor de debò, tenia una certa emoció.

Ara està satisfet. Cosa estranya, avui va afaitat, i per cert que no té pas per costum anar-hi Li fem de pregunta:

—Estàs content, noi?

Ell ens mira com volent dir: —Aquestes coses només es diuen a les criatures.

Dissimulem.

Allà fora té un estol d'amigues que li fan pam-i-pipa i ell els hi fuig al darrera.

En Campos es mira al mirall la seva figura d'Hereu Pinsà i riu tot sol. Al costat hi ha els germans Parras. En Damià, que ja s'ha tret el betum de la cara, fa un comentari afable:

—Tot ha anat bé, tot.

En Josep sestira els cabells—són els de la perruca, és clar, sinó no ho faria—i va perdent la pose de patriarca:

—L'estar tan afònic m'ha rehentat de mig a mig.

Entre la multitud endevinem la popular tarota d'En Baliga.

Au, que deus estar content—li diem.

—I tu?—diu, i tot de sobte tapant-se els llavis: —Ah, ets en Zoilo, l'havia pres per En Janés.

No és ell el primer que s'equivoca. Afegim:

—Projectes? Quins projectes tenim, ara?—però se'ns escapa a cent per hora, escales amunt.

—Adeussiu que m'espera la... família.

Efectivament, és així. No aneu a maliciar res.

En Bartés va per escapar-se'ns. L'aconseguem i li demanem quatre paraules.

El creador del *Carles de Mar i Cel*, ens respon:

—A preparar la del mes vinent, ara.

Aquests cops de martell que ara se senten són obra del popular *Cisó Coll*, l'home de la tramòia.

—Jo que em creïa que es tenien de fer fotografies!—ens diu contrariat—. Imagineu-vos. Fins m'havia pentinat tant bé com quan vaig fer la Primera Comunió.

I es lleva la gorra descobrint una calva irònica.

Riem de bona gana. En Cortès, En Pastor, En Tormo, En Gil i una colla més fugen.

PARAULES DEL MOMENT PER LA NOSTRA CONCORDIA

Entre els molts fets importants que s'han succeït en la passada quinzena, cal remarcar la dissolució d'Acció Republicana i Acció Catalana per anar a la constitució d'un bloc que, probablement, serà anomenat Acció Catalana Republicana - Partit Catalanista eRpublicà.

En aquests temps de confusióisme, motivat per un nefast afany personalista, tot el que tendeix a desvirtuar la confusió existent cal asenyalar-ho amb goig.

Ja que no és possible anar a la formació del Bloc Unic Catalanista, que agrupés dretes i esquerres sota la bandera de l'ideal comú, és bo que els dos pols procurin, almenys, simplificar capelletes i constituir-se en un sol partit segons la tendència més o menys extremista.

Per aquesta raó veuríem, no cal dir amb quina alegria, que el nou partit naixent aplegués, també, els homes d'Estat Català i els de tots els partits republicans catalanistes existents.

Així s'evitarien noves confusions entre els ciutadans i donariem un pas decisiu per l'assoliment dels ideals de Catalunya, car és sabut que una de les plagues pitjors que planen damunt del catalanisme actiu és aquesta dèria a fer de cada capelleta o cada penya d'amics, un partit polític.

Josep JANES I OLIVE

—Escolteu...—els cridem.
—Encantats de la vida—ens responen.

La Junta de *L'Univers* es fa creus del públic que ha assistit avui i són propicis a l'optimisme.

El públic ja ha desfilat. Resta un grup d'actors i no actors fent comentaris. Nosaltres, entusiasmats, proposem:

—Tindríem de celebrar-ho amb una cervesa.

Falagueraament acollida l'iniciativa, baixem vers el taulell.

Bevem gustosamente.

Aprofitant l'atmosfera entusiasta escorrem el bulto, no fos cas que ens toqués pagar la beguda.

Ja ens explicaran, després, com ha acabat la cosa.

Zoilo PETIT

—Parleu l'anglès?
—No ho sé, no ho he provat mai.

VIBRACIONES

"Catalunya i avant"

La sangre de mi espíritu es mi lengua
Y mi patria es allí donde resuena.

Miguel de Unamuno

Pongo estos versos por lema de mi artículo porque de ellos ha de arrancar mi contradicción a lo que su autor—el español más representativo que hoy existe en la Península—dijo y sostuvo recientemente tratando de imperialismo catalán.

Dijo y sostuvo que los catalanes debíamos esforzarnos en catalanizar España, y que debíamos hacerlo en castellano: que de este esfuerzo, simultáneo con el de cada región para imponer su espíritu en el conjunto, había de resultar la verdadera nación española.

Pues yo creo que esto no puede ser: que la personalidad catalana no está bastante fuerte para tal intento; y que emprenderlo por aquel camino sería nuestra ruina definitiva, sin provecho alguno para la nación española.

La prueba ha sido hecha, nada menos que por cinco siglos. Cataluña se incorporó, espiritualmente y todo, al Estado hispano-castellano: fué olvidando su propia lengua en los más altos usos; dio sus aristocracias a la corte castellana, sus ingenios a la cultura central; dejó decaer sus instituciones peculiares, y aceptando de lleno la unidad del régimen constitucional moderno, aportó a la política general española, al Parlamento, al gobierno, a las guerras civiles, a todo movimiento exterior o interior del espíritu hispano, su espíritu particular, sus actividades morales, intelectuales y económicas, sus hombres mayores, sus multitudes, su sangre y su dinero. Y, ¿qué ha quedado, que se vé de ello en el conjunto de la evolución hispana? ¿Dónde está el rastro de catalanidad en el espíritu español de mientras esto así ha durado? ¿Dónde están los hombres, dónde están las obras, dónde los hechos políticos, ni las leyes, ni los partidos, ni las escuelas de los que se pueda decir:—Esto es lo catalán de España, éste es el sello, éste es el rastro, ésta la aportación y la ganancia que los catalanes, por catalanes, han dejado en el tesoro del espíritu hispano? ¿Qué substancia ganó España con tenernos? ¿qué ascendió Cataluña por tal incorporación? No basta nombrar a Boscán, que de catalán sólo tuvo el nacimiento, ni a Pi, cuyo espíritu y cuya obra son absolutamente abstractos, ni a Balmes, Piferrer, Capmany, Milá, etc.; sería menester demostrar que estos hombres sellaron con algo catalán el espíritu general español, sería menester señalar su rastro de catalanidad en el *idearium* español contemporáneo, la escuela que dejaron, el dominio que Cataluña logró por ellos en España. ¿Sabe alguien fuera de ella—ni cuántos dentro de ella—, de un modo general y eficaz sábase siquiera que estos hombres fueran catalanes?

El porqué de tal resultado es cosa de estudio, pero el hecho es éste. En cambio, desde que se levantó el catalanismo como reivindicación de una personalidad nacional particular, y habló en su lengua propia, Cataluña empezó a significar algo por sí misma—y atiéndase bien—empezó a significar algo para España. Hoy aquí y fuera de aquí se sabe que Verdagué, que Torras y Bages, que Prat de la Riba, que Cambó, que Corominas, que Gaudí, son catalanes; y por catalanes representan algo en la cultura y en la política españolas. Y si algún caso se ha hecho de lo que alguno de ellos haya dicho en castellano ha sido precisamente por el contraste; porque se ha sabido, porque se ha sentido que aquellas palabras castellanas tenían un fermento catalán; y este fermento—no lo dudne nuestros hermanos de Castilla, no lo dude el espíritu ilustre del Rector de Salamanca—, este fermento venía del verbo catalán resucitado:

La sangre de mi espíritu es mi lengua.
Y mi patria es allí donde resuena.

¿Podemos arrancárnosla esta lengua? ¿podremos hacer nuestra, injertar en nuestra garganta y en nuestro corazón la gloriosa lengua de Castilla? La prueba está hecha también: cinco siglos ha durado; y la lengua catalana no se quiso morir. ¿He dicho que había resucitado? No era esto. Ahuyentada de la altura, se refugió en la vi-

Miting d'afirmació republicana

Davant d'un públic nombrosíssim se celebrà en el Cinema Marte el passat dia 15 el miting que d'antuvi fou anunciat *abstencionista* i que, davant la suspensió de les anunciades eleccions es convertí en miting d'afirmació republicana, que era organitzat pel Centre d'Unió Republicana de Coll-Blanc.

A l'hora anunciada entrà en la sala la bandera republicana seguida per un bon nombre d'adictes.

El President Sr. Montguí, obrí l'acte amb un parlament impetuós en el qual abundaren les paraules contra el règim caduc i el govern Berengué.

Seguidament parlà l'entusiasta lluitador, Sr. Sagarra qui feu vots per la completa unió dels republicans del districte de Sant Feliu. Digué que en les Corts només s'hi ha de discutir el dilema: Monarquia o República

i com que l'elecció és ben clara, el millor que pot fer el cap de l'Estat és anar-se'n.

El doctor Carles Martí Faced, molt enèrgicament, explicà les mil crueltats comeses pels passats governs protegits per un règim sense brúixola. Tributà un record als màrtirs de Jaca i digué que si bé la filla de García Hernández havia perdut un pare, li restaven dues mares: la que la portà al món i la República. Les darreres paraules, velades per l'emoció, foren ofegades amb un esclat d'aplaudiments.

Durant el parlament del Dr. Martí, feu entrada en la sala el regidor republicà de Barcelona Sr. Santamaria, que fou saludat afectuosament. El Sr. Montguí li cedí la presidència i seguidament parlaren els senyors Casas Sala—que fou interromput per un insolent que li demanà que parlés en espanyol—, Abel Vellilla, Sisquella, de Nó i Mias. Tots atacaren durament al govern en crisi i al règim recordant als capitans Ga-

vacidad de la boca popular, y después de cinco siglos—¡después de cinco siglos!—volvió a la altura. ¿Queréis mayor señal de inmortalidad? ¿Podéis aconsejarnos todavía su obliación? Nuestra mano temblaría como ante una cosa sagrada. Primero caería nuestra mano herida de muerte misteriosa.

¿Qué importa que usemos también la castellana? Si alguna alma sentís en ella cuando la hablamos, es el alma de la otra; sin ella no nos oíríais siquiera. La prueba también está hecha: algunos han querido así mutilarse para hablar mejor en castellano, y después abrían la boca, daban voces, pero no podían articular su sentido: ¡se habían vuelto mudos!

No, mi admirado don Miguel de Unamuno; no, amigo mío muy querido; no puede ser, no podemos tomar la lengua castellana "como lengua propia", no podríamos hablar. Ahora nos damos a entender en ella porque la otra está dentro; y cuanto más firme y más fuerte la hagamos dentro, más nos daremos a entender en todas las lenguas. ¡Adentro!: usted ha dado vida a esa palabra en una obra breve, fuerte, inolvidable.

Porque no es sólo de la lengua que quiero decir. Quiero decir también de todo nuestro catalanismo, del cual ella es alma y símbolo. Yo no puedo creer en ese imperialismo, en ese derramarnos fuera e imponernos que usted—que tiene gran fe en Cataluña, porque en el fondo nos tiene gran amor—propone a nuestro catalanismo. Una gran parte de la actual juventud catalana participa de esta fe, y yo mismo—lo confieso—la sentí un momento. Pero ahora, pasada aquella ráfaga de este pueblo, que sólo es político a ráfagas, creo que el imperialismo no debe nacer de un propósito de reflexión, sino ser un resultado espontáneo, casi fatal, físico, por decirlo así, de una fortaleza sobrada, de un peso específico adquirido a fuerza de adentrarse, de olvidarse, hasta cierto punto, de toda acción externa, de no preocuparse sino de la propia nutrición, de asimilar, de barrer hacia adentro. Creo que necesitamos todavía de mucho catalanismo idílico, de mucha concentración del amor a Cataluña, de mucho exclusivismo. De un exclusivismo, sin embargo, que no sea hostilidad entre hermanos sino un ejercicio de íntima independencia, de dejarse en paz unos a otros, tratando sólo de entenderse en aquello más necesario a la convivencia en el Estado común.

En todo lo demás, nada de intentos de intervención ni de ensayos de imposición mutua, con lo que no lograríamos más que estorbarnos unos a otros en la gran obra nacional, en la única eficaz, que es ir hurgando cada pueblo en su terruño, en su alma particular, hasta llegar a la raíz común, a la raíz ibérica que indudablemente existe. Allí hemos de encontrarnos, allí hemos de entendernos (por cierto hablando cada uno en su lengua), allí hemos de unirnos valorando cada uno su elemento y su fuerza en la raíz común. Allí está la unidad; y por cierto más fuerte y armónica y definitiva que la que pudiéramos lograr—si alguna lográbamos—en la superficie. Allí está el imperialismo proporcionado a cada cual, allí la España grande—la castellana—catalana—vasca—portuguesa, (porque, ¿qué importa la exterioridad política, pasajera, de los Estados?)—, allí está el alma peninsular aún por descubrir, allí la gran civilización ibérica aún por hacer, y por la que seremos algo, mucho en el mundo.

Esa es mi fe, y todo lo demás me parece perder tiempo y malgastar fuerzas. *Catalunya i avant* fué nuestro antiguo lema; restaurémoslo de modo que entendamos que "adelante", por de pronto, quiere decir "¡adentro!".

JOAN MARAGALL

Aquest article, escrit anys ha i que en els temps presents es de gran actualitat, és extret del VII volum de les Obres Completes de Joan Maragall, titulat: "Por el alma de Cataluña", que els llegidors podran adquirir en la nostra administració amb una rebaixa del 10 per 100 sobre el preu assenyalat, que és de sis pessetes.

lan i Garcia i als soldats anònims que van caure en els successos de Jaca.

No va mancar qui atacés al senyor Cambó i al seu oportunisme i hi fes un xisto de mal gust.

Tots els oradors foren aplaudits amb entusiasme i subratllats alguns moments dels seus parlaments.

Finalitzà el senyor Santamaria que feu resum i abogà perquè no paguessin els tributs escandalosos de l'Exposició, dient que els paguessin els qui havien gaudit de l'orgia dels 502 milions i que aquests no foren pas els obrers.

El públic l'aplaudí calurosament i acabà l'acte en mig d'un gran entusiasme i molt ordenament.

A la sortida es recaptaren diners per les famílies de les víctimes de Jaca i pels exiliats amb motiu de la revolució.

En resum, el nostre "Centre d'Unió Republicana" s'apuntà un èxit per l'organització impecable del miting.

CANDIDATS REPUBLICANS

Es diu que per les properes eleccions municipals el "Centre d'Unió Republicana" presentarà per candidats a regidors els senyors Jordà, Martí Faced i Segarra. Aquest darrer com a republicà catalanista.

MACIA A COLL BLANC?

Hom fa actives gestions amb el fi d'aconseguir que el gran català Francesc Macià, vingui a Coll-Blanc a donar una conferència.

BANDERA s'adhereix a aquestes gestions i no regatejarà esforços perquè el propòsit esdevingui promptament realitat.

Cas que s'assoleixi confiem que el poble sabrà fer una rebuda digna al gran català.

CAVALCADA

Organitzada pel "Centre d'Unió Republicana", se celebrà diumenge

Durant la quinzena que fineix hom ha presentat en els cinemes *Marte* i *Reial*, pel·lícules que han estat molt agradablement rebudes pel públic de Coll-Blanc, destacant-ne sempre alguna en cada sessió que ha convertit en hores de gaudi les d'estada en el cinema.

Els menuts—que ja és sabut que en les nostres sales d'espectacles hi són molt abundosos, sobretot en el *galliner*—es troben com el peix a l'aigua quan els actors còmics fan de les seves; i els que ja no són pas menuts, encara que no ho palesin tant sorollosament, també es senten rejuenits i alegres.

Dies ha que no hem pogut admirar la desfilada interminable de precipicis esborronadors, curses fantàstiques, lluites, trets, etc., ço que fa que sigui esperada amb deliri la pel·lícula ja anunciada: *El genet manc*, interpretada per Fred Thomson i el seu cavall *Llamp*, els quals tenen amb aquesta cinta una avinentesa de lluïment, presentant-nos aquella admirable manera de pujar a cavall, tot i que és un bon xic fantàstica. La pel·lícula és editada per la casa Gaudmont.

Tot i linversemblant que solen ésser sempre aquestes pel·lícules, al nostre públic li plauen les lluites, les intrigues i els esforços que realitzen els herois en defensa de l'ideal. Per l'expectació que ha desvetllat el sol anunci d'aquesta pel·lícula podem augurar-li un èxit ben franc.

Lluís PAGAN

— ES TREBALLA molt activament en la construcció del *Cinema Alhambra*.

— BEN AVIAT creiem que podrà ésser inaugurat.

— HAN COMENCAT ja les obres per la construcció del *Cinema Joventut*.

— L'ACTIVITAT és també el lema de l'empresa qui el construeix.

passat una cavalcada amb el fi de recollir diners per les víctimes i perseguits de Jaca.

La comitativa era formada per una nodrida banda i tres *landós* ocupats pel regidor Sr. Jordà, el president del Centre, Sr. Montguí, els senyors Calomarde, Galan, Sagarra, Quedo, Moreno, Soriano, Sánchez, Alvarez, Roca, Blasco, Bona, Dr. Martí Faced i els elements directius del Círcol Republicà de la Portaferriera, senyors Casas Sala, Enrich, Burillo i Rosell.

En un dels vehicles hi anaven quatre nenes amb un rètol invitant als veïns a contribuir a la subscripció.

La quantitat recaudada és de força importància.

ALERTA!

Ha produït una gran indignació el fet que la tristament popular trilogia—Aguilar, Balanyà i Tarrason—en nom del Círculo Republicano, etcètera, hagin organitzat una subscripció en pro de les víctimes de Jaca, més a més quan el Centre d'Unió Republicana ja n'havia organitzat una, fomentant així un lamentable confusionisme.

Sobretot tenint en compte l'altíssim grau de solvència que tenen un parell dels esmentats senyors que s'han passat temps i temps enganyant al públic venent ase per vedella.

Potser amb la subscripció volen esbrinar quins són els rucs que es deixen enganyar, per fer-ne butifar-ne així que els sigui possible establir de nou, i allà on sigui, el pre-facte negoci.

ALS LECTORS

Preguem als nostres amics que perdonin el retard sofert en la publicació dels darrers números de BANDERA.

Per tal de posar-nos a to, el vinent número, corresponent al dia 10, sortirà pels volts del 14 i el corresponent al dia 25 ja sortirà, si res s'hi interposa, amb tota puntualitat.

EL TEATRE

ALLA DALT DE LA MUNTA-
NYA.—Poema de Nadal en un acte,
original de Josep Janés i Olivé.

Aquesta obreta, estrenada en la
vetllada de repartiment de premis
del III Concurs de Pessebres, fou fa-
laguerament acollida pel públic se-
lecte que hi assistí.

L'autor, damunt la frecor d'un
aplec de nades populars hi ha bastit
una glossa simpàtica i, en alguns
instants, graciosa.

Els personatges tenen una certa
agilitat de cosa vivent i una solem-
nitat llegendària.

Els seus noms són trets de les ma-
teixes cançons, ço que els dona vida
i bellesa.

Els versos, gairebé en sa totalitat
endecasil·l·lats, són ben cisellats, però
no gaire pròdigs en belles imatges.
Fa l'efecte que l'autor els va escriure
sense donar-hi gaire importància
i per sortir del pas.

Així i tot, sonen bé a l'oïda i aju-
den a la visió general.

Els joves actors que la represen-
taren ho van fer amb un particular
despreocupament i deixaren entreve-
ure una absoluta manca de conjunt,
fruit dels pocs assaigs.

En moments—l'allegoria que el
Pasqual fa de la nit d'hivern—hom
diria que aquells versos són un pe-
daç de roba de diferent color da-
munt la peça general de l'obra.

Excel·liren en Puigcorbè per la vo-
luntat i per tenir el paper ben estu-
diat i En Rosselló petit per la seva
malícia pròpia, tot i que pecà d'un
xic d'exageració que li censurem.

Dels demés, els Rubio, Rovira,
Rodríguez, Orta i Reixach que hauria
estat el millor, cas de tenir el pa-
per ben estudiat. En les cantúries
tots, llevat d'aquest darrer, van es-
tar molt discrets. La senyoreta que
cantà les estrofes de l'Àngel, admi-
rable.

El decorat de V. Alaga, magnífic.

Les combinacions de llum, una ver-
tadera troballa.

El públic aplaudí amb afecte i en
acabar reclamà a l'autor.

Z. P.

COOPERATIVA "LA LLEALTAT
DE SANS".—Sessió de teatre a càr-
rec de la companyia que dirigeix el
Sr. Costan.

L'excel·lent companyia de L'Uni-
vers, que actua també en la Co-
operativa esmentada, representà dis-
cèptic, dia 28, una sessió de teatre.
Les obres foren: *Juventut*, de l'Iglé-
sies i *Els hugonots*, d'Echegaray.

D'ambdues preferim la primera.
El drama de l'Iglésies trobà una in-
terpretació magnífica. La senyoreta
Ribas estigué senzillament admirable.
L'interpretació que la gentil actriu
donà al personatge de la *Ciò* fóra di-
fícilment superada. El senyor Cortès,
molt bé, i així mateix la senyora
Fernández i els senyors Stellet i
Parras (D.). Els demés molt discrets.

Els Hugonots, que té un primer
acte graciós i polític, davalla en el se-
gón a la carrinloneria de les més
xavacanes obres del teatre catòlic.

En aquest acte abunden les esce-
nes de mal gust—la dels frares, po-
sem per cas—i l'acció esdevé molt
inversemblant, completament falsa.

Dels intèrprets, molt bé la senyo-
ra Lliteras. La senyora Fernández,
massa exagerada en alguns moments,
i la senyoreta Ribas, amb un paper
molt pobre i ingrat, va eixir-ne for-
ça bé a desgrat d'aquella rialleta ma-
liciosa que tenia sota el nas.

Dels senyors, En Costan i els ger-
mans Parras els millors. El senyor
Francès tingué moments de tota me-
na.

Els decorats, bastant dolents.
El públic homenatjà als intèrprets
amb càlids aplaudiments.

J. JO

...que la millor prova de què els ar-
tistes del "Teatre Selecte" de L'Uni-
vers ho són de debò, és que quan
Blanca, al tercer acte de "Mar i Cel",
llança el punyal al mar, no va sen-
tir-se el crac del topar amb les tau-
les.

...que aquest soroll inoportú és clàs-
sic en les companyies d'aficionats.

Sabó EL SANITARI TENROJ gua-
reix i evita les malalties de la pell.
...que en Baliga va pintar uns deco-
rats esplèndids.

...que no estaven, però, assegurats a
prova d'ensurts.

...que en sentir el tret del tercer ac-
te de "Mar i Cel", es va mig descla-
var un rompiment.

...que, sortosament, no va passar el
que succeí en una altra entitat de
casa nostra.

Per obtenir certificats en totes les
oficines de l'estat
CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

...que mentre una actriu deia: Quan
la casa cau... efectivament, va caure
la casa.

...que la mossa d'hostal, mentre abo-
cava l'aigua de la gerra, es va mu-
llar el davantal.

...que en Janés treballa en un poema
dramàtic pel "Teatre Selecte".

...que probablement es titularà La
cançó del lladre.

Sabó EL SANITARI TENROJ gua-
reix i evita les malalties de la pell.
...que Baliga es lluirà pintant-ne els
decorats.

...que pel mes vinent a L'Univers es
prepara un esdeveniment.

...que a Espanya hi ha 220.000
persones que llegeixen La Vanguardia.

...que a Espanya hi ha 220.000
persones que tenen l'ànima peluda.

Per tenir les vostres finques ben
administrades
CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

...que a Barcelona hi ha una colla
de diaris que només els coneixen els
seus redactors.

...que entre ells hi ha La Razón i
La Gaceta de Catalunya.

...que tot plegat fa un tufet de
ranci...

...que la Redacció de La Protesta
(abans La Verdad Deportiva) està
composta per una barreja grotesca.

Sabó EL SANITARI TENROJ gua-
reix i evita les malalties de la pell.

...que n'hi ha de la Peña Ibèrica,
de la delegació barcelonina del Le-
gionarios de España, Sindicato libre,
redactors de La Razón, socis del R.
C. D. Español i tres o quatre tradi-
cionalistes (?).

...que tot plegat fa xamfaina.

...que un dia en Zoilo Petit va fer
una visita d'incògnit a la Peña Ibè-
rica.

...que va fer descobertes sensacio-
nals.

Per legalitzar documents
CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

...que hi va veure una fotografia
del Dr. Albiñana en qualsevol esce-
na del Tenorio amb una dedicatòria
colossal.

...que poc més o menys deia així:
A la Peña Ibèrica, nido de àguilas
espanyolas que vuelan triunfadoras
sobre el cielo catalán.

...que ja gràcia, veritat?
...que nosaltres del Dr. Albiñana,
en comptes de polítics ens fariem
poetes.

...que tot ho fa prou malament.
...que els Jocs Florals de Camp-
rosa potser li donarien un premi.

...que en una taula de la mateixa
Peña hi havia un garrot fenomenal
que suposem devia ésser dels que
assaltaren la Redacció de Nosotros.

Per comprar o vendre finques
CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

...que En Zoilo volia emportar-
se'l aprofitant que els legionarios
anaven fent copes de Màlaga i de
Jerez.

...que això ho feien per honorar
la memòria del qui un dia es digué
salvador de España.

Sabó EL SANITARI TENROJ gua-
reix i evita les malalties de la pell.

...que a En Zoilo que hi havia anat
per una diligència el prengueren per
redactor de La Razón.

...que així li digué un "protesta-
rari".

...que ell li respongué que no s'hi
valia a insultar.

Per altes i baixes de Contribució
CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

...que d'un xic més hi ha bolets.

...que en Kegàs, el nostre adminis-
trador, té coses molt originals.

...que el xicot ha instal·lat una su-
cursal de venda de Banderes a Rubí.

que BANDERA, pel que es veu,
hi té molts amics.

...que això dels amics, però, és un
dir.

...que el que més abunden són les
amigues.

Pel cobrament de crèdits
CENTRE ADMINISTRATIU
D'HOSPITALET

Baró de Maldà, 15. — Coll-Blanc, 57

...que en Zoilo Petit està engrescat
per conèixer-les.

...que vol fer-hi un viatget diumenge
vinent.

A la fresca

COSES DE POBLE

Qui tingui cua de palla...

Remenant pergamins i més per-
gamins en el meu particularíssim
arxiu, he trobat una narració que
m'ha agradat, ignoro de quin any
deu datar, únicament he pogut lle-
gir que fou acabada d'escriure el
dia 31 de febrer d'un any que, pel
què he pogut deduir de les mosse-
gades que hi havia en el foli, les
rates se l'havien menjat.

Ací el tenguí, adaptat al llenguatge
corrent:

"Serrapolida era un poble ama-
gat entre un replec de muntanyes,
al peu de la qual hi corria delicio-
sament la somnolència d'un riu.

En el cim més enlairat de la serra,
hi havia un castell on s'estatja-
va el representant designat Comte
de A. per regir la vila en nom d'ell.

En aquell temps era el Baró de B.,
l'encarregat d'aital distinció.

El poble li tenia profundíssim
afecte, donat el seu caràcter atable
i actiu, propici a les embranzides
entusiàstiques. Amb els pocs anys
que estava a Serrapolida s'havia
captat moltíssimes simpaties i ha-
via entaulat amistats sinceres (?)
amb els vassalls de més noble ca-
tegoria.

Però com que en el món la fel-
licitat mai pot durar, els vassalls
de Serrapolida van tenir de contem-
plar sense protesta com el Baró de
B. se n'anava del poble cridat pel
Comte de A. qui volia distingir-lo
amb un títol de més categoria en
homenatge a la seva actuació en
el govern de Serrapolida.

Hi va haver escenes d'emoció
com mai s'hagin vist. Li fou tribu-
tat un homenatge. Les dones tenien
els ulls entelats, els homes no po-
dien dissimular la tristesa, alguna
veia amb cor d'esponja plorava
com les catarates del Niàgara, el
Baró de B. havia produït a Serrapo-
lida els ulls, en la paraula, en el posat,
en el mateix bon aire de la seva

LES LLETRES

NITS D'ISTIU

1

Des de la meua golfa, en les nits
clares, el cloquer, les cases velles,
el pujol, i els arbres, són com el de-
litos paratge d'un somni tranquil.

Vora, els camins, les branques dels
lilas es corben, joïoses de la florida.
I l'aire hi comenta la ventura, amb
el murmuri, i un gronxament suau.

Avui, darrera la muntanya he vist
fugir un coet molt valent. Però de
seguida ha fet una xiulada fina, cor-
badissa. I en desmaiarse en l'ample
silenci, es mudava en una pluja de
guspires fosforescents: càndides flors
de paradís, qui es fonien tremolant.

Ara, passa una caravana de núvols
benignes: ramat d'ossos blancs, tots
resplendents. Escapats dels llumino-
sos jardins de la Lluna.

2

Avui, la nit s'ha posat una capa
molt negra. Però és tota plena de
forats.

Les rates pinyades, filles dels pous
negres, sospiten que els ha fet el
grill, amb les seves notes de filabar-
quí.

La casa, amb teulades per a córrer
els gats, sembla dormida. I respira
un fum blanc. Més enllà de l'era, en-
tre les branques d'un garrofer vell,
però fresc, la colla d'amics canta.

I les nostres veus també s'enfilen,
com el fum. Però més triomfals.
Com els pollancrecs de vora el riu.

Dessota la parra, mentrestant, han
parat una taula. I damunt les esto-
valles, el pa és ros i ple com un
sol. Després, hi han abocat tota una
constel·lació de prunes. I una llonga-
nissa: llarg dirigible flotant.

3

El sol fou tan inclement aquell
dia, que tot, en el bosc, i en els
camps, desitjà la nit.

I quan l'astre i totes les seves res-
plendors hagueren ben desaparegut
emba de les muntanyes, el pas de
les ombres portà frescor.

Aleshores, tots els fruits s'adelita-
ven amb l'oreig, lliures dels càlids
banys maduradors. I tots els per-
fums esdevingueren més suaus. La
flaire dels pins vogava entre els blats
feliços.

La vinya, engalanava d'ufanosa
verdor la tosca llicorella d'un pujol.
Garlandes de pàmpols rumorosos
brandaven pels marges. I mant co-
nill eixí del cau per gaudir de l'aire
fresc en l'hora tranquil·la.

Quan la lluna vingué, es veieren
tremolar les fulles dels roures. I dalt
les carenes el ginesterar resplendí.

M. PLANAS BACH

(acabara)

persona. Fins i tot es suposa que
les campanes van tocar a morts.

El senyor Comte, tenint en idem
l'efecte magnífic que l'actuació del
Baró de B. havia produït a Serrapo-
lida, no va volguer llançar-lo a ro-
dar així com així. (L'efecte, en?)

I perquè el poble no trobés a
mancat al Baró de B. hi envià en
substitució al Marqués de C.

Oberia, encara, la llaga, la gent
va rebre i amb un xic d'indiferen-
cia.

Però el Comte sabia que havia
fet enviar a Serrapolida al Ma-
rqués de C. Efectivament, si el Baró
de B. era tota una llumenera, el
Marqués ho era tant com ell.

Si l'un havia construït un pont i
havia empedrat un carrer, l'altre
forjava la gent per passar el pont i
caminar pel carrer, i així en tots els
ordres de les pròpies activitats, de
tal manera, que l'obra del primer
i la del segon eren perfectament
complementables.

Però... anó que ja hem dit abans
de la felicitat...

N'hi hagué prou amb què les
amistats sinceres (?) del Baró de
B., que ja hem esmentat abans, co-
mencessin amb el seu zel absurda
i amb la seva actuació inversem-
blant en contra del Marqués, ne-
gant-li ajuda i cooperació i contri-
buïnt, en canvi amb la seva acti-
tud en pro del Baró, que res tenia
que veure ja amb Serrapolida, per-
què el poble comencés a desconfiar
i titlès de traïdor i de maligne
al Baró de B.—al qual el dia ante-
rior homenatjaven—, sense tenir en
compte que ell era estrany a les
facècies d'aquella colla de perso-
nages que el comprometien.

I tothom es llançà a defensar al
Marqués de C. d'unes suposades es-
comeses, lliurant-se a una guerra
sorda entre el seu bàndol i els qua-
tre gats del diguem-ne, l'altre.

Passat un temps, el mateix que
nom havia fet amb el Baró de B.,
fou fet al Marqués de C.

Ascendit a superior categoria fou
traslladat, passant a ocupar el seu
càrrec el Baró de D., íntim amic
del de B.

Fruit d'aquesta amistat foren
unes continuades visites del Baró de
B. a Serrapolida, on d'antuvi, sols
hi trobà l'indiferència i el menys-
preu. El Baró, com és de suposar,

se'n feia creus. El record de l'ho-
menatge que un temps li fou tribu-
tat, li enterbolia els pensaments en
comparar-lo amb l'actual indife-
rència.

Els falsos amics es fregaven les
mans satisfets. Quina alegria!

Entretant, el marquès de C. qui
també havia fet collita de mitjos
amics, sense parar-hi compte, fou
posat en el mateix cas del Baró de
B. quan en el substituí. I vege, amb
la natural sorpresa, com per obra i
gràcia d'aquell grapat de persone-
tes era vianguua la seva obra i la
seva persona.

I tothom, com la sàgeta del temps
que es gira vers on el vent xuïta,
el poble torna a aclamar al Baró
de B.

Quina lliçó devem deduir d'a-
questa història?

Els principals protagonistes — el
Baró i el Marqués, són figures com-
pletament estranyes a l'acció. Cap
dels dos té art ni part amb la va-
riació de criteri dels vassalls.

L'actitud del poble—no era to-
thom, sortosament—palesa la prò-
pia flexibilitat i incultura.

Per la nostra part, als ciutadans
de Serrapolida els hauríem aconsel-
llat que, en compte de seguir fo-
mentant la mútua animadversió, ha-
de la concòrdia i s'haguessin fet
guessin procurat seguir els viarans
obliadissos dels passats antago-
nismes que els posaven en baix
nivell contribuint amb l'esforç comú
a posar de relleu el nom de la po-
blació que, per cert, ja no tenia gai-
re bona anomenada.

Fins aquí l'història dels pergamins
ratats.

Els llegidors — alguns — suposo
que no deuran entendre allà on vo-
lem anar en reproduir-la.

Senzillament. El cas més graciós,
el més gran, és que aquesta histò-
ria que és ben pròpia dels temps
de la senyora Castanya, amb un
senzill cop de ribot, esdevindria la
narració dels fets que actualment
ocorren en una població que té un
nom tant net i endreçat com Serrapo-
lida, amb greu perjudici del títol
de ciutat que poseeix, ja que a-
questes tretes la posen al nivell dels
pobles d'alta muntanya.

P. del-la SAL

VIDA RELIGIOSA

El senyor Bisbe a Coll-Blanc

UNA FESTA SIMPATICA

Amb gran solemnitat va celebrar-se el passat dia 22 la festa d'entronització del Sagrat Cor de Jesús en el Patronat Benèfic Parroquial.

A les vuit del matí el benivolgut mossèn Ramon Baucells celebrà una Missa de Comunió general amb plàtica, que es vegé concorregudíssima.

A dos quarts de dotze, i amb una gerració imponent, se celebrà Missa Solemne durant la qual predicà el senyor Bisbe de Barcelona, doctor Irurita, i hi cantà la Schola Cantorum.

Acabada que fou, el senyor Bisbe beneí l'Imatge del Sagrat Cor, donatiu del Sr. Tomàs Comamala, i s'organitzà una processó que s'a-

dreçà als menjadors del Patronat on hi hagué un recital de versos castellans per algunes nenes i un parlament magnífic, i en català, del President del Patronat, senyor Cristòfor Maria Cascante. El Dr. Irurita parlà novament i fou aplaudit entusiàsticament.

El senyor Rector, Mn. Florenci Baucells, feu l'acte d'entronització al Sagrat Cor.

Després de l'entronització fou servit un dinar a més de doscents pobres en els menjadors del Patronat.

A la tarda i com a complement de la festa, les deixebles de la Sec-

ció d'Escoles del Patronat organitzaren una simpàtica vetllada que fou presidida per Mn. Ramon Baucells, ex-rector de la Parròquia i fundador del Patronat, actualment secretari de Cambra i de Govern del Bisbat de Barcelona.

Prengué part en la vetllada la secció de senyorettes de la Schola Cantorum, amb un conjunt dels seus millors elements, que es féu aplaudir amb entusiasme per l'encertadíssima execució de les cançons escollides. El públic tampoc regatejà aplaudiments a les deixebles del Patronat, grans i petites, que ens

obsequiaren amb cançons i quadrets escènics.

Acabada que fou la vetllada el senyor Rector, Mn. Florenci Baucells, digué quatre paraules de fi de festa d'aquella manera tan plàtica i simpàtica que ell ho sap fer.

Posà punt final Mn. Ramon Baucells amb un parlament amarat d'aquell entusiasme i abrandament que ell sol posar en totes les seves coses i que arrencà esclats d'aplaudiments entre el públic—el poble—que no ha oblidat pas la superba actuació que portà a terme durant els anys que regí els destins d'aquesta parròquia.

GUIA DEL CIUTADA

Les millors marques, les millors indústries, els millors establiments anuncien en aquesta GUIA BANDERA recomana als seus lectors les cases que hi anuncien

DIGUEU-LI TONTO

Si, si, podem anar-li dient tonto, podem dir que es tracta d'un cas de bogeria, que és una follia servir un vermut excel·lent i pur—no suc de panses bullides com algú fa—amb uns exquisits entreteniments per quinze cèntims.

El que és ara hi comencem a veure clar. El propietari de **Licors Capellades** tindrà d'ampliar la botiga, perquè —és tot un cas!—hi ha moments que cal fer cua per poder assaborir aquella delícia de vermut.

Es natural que el guany sigui migrat, però és el que diu el propietari, donada l'extraordinària reducció dels preus la venda augmenta de faisó fabulosa i el guany esdevé més quantiós.

A aquest pas no dubtem en afirmar que d'ací a poc temps, l'eixerit propietari bastirà per **Licors Capellades** una casa més gran que la del drapaire Forn.

Sabó EL SANITARI TENROJ guaireix i evita les malalties de la pell.

Reparació i instal·lació de Llums, Força i Timbres. Especialitat en Radiotelefonía. Abonament de motors, a preus mòdics.

DANIEL BONA

Per encàrrecs: Electricista Comte de l'Asalt, 46 (Quiosc) BARCELONA

MATALASSERIA
DE
Miquel Roger

Venda de llanes - Borres - Fulles de suro i Miraguano
Especialitat amb matalassos de luxe
Es passen llanes per la màquina

Departament especial per al rentatge i desinfecció - Es fan edredons i es refan matalassos a domicili

Pujós, núm. 82 Coll-Blanc

GORRISTERIA
"La Ideal"
Josep M.ª Bassas

Corres de totes menes i a preus mòdics
Especialitat en les d'uniforme

Plaça Espanyola, 15. Coll-Blanc (Hospitalet)

Obradors de fusteria per tota mena de construccions

J. PONS

Coll-Blanc, 7
TELÈFON 31893
COLL-BLANC

Fuseria Mecànica
DE
Ignasi Benavent

Romanins, 4 - COLL-BLANC

MAGATZEMS
La Saldadora

Progrés, 43. - Coll-Blanc

Sastreria. - Robes fetes. - Gèneres de punt. - Camiseria. - Gorristeria i Perfumeria

PREUS SENSE COMPETENCIA

Central: Pi i Margall, 87 i Pareto, 2 HOSPITALET

Les millors pastes per a sopa les fabrica

JOSEP GOMA SEVILLA

Carrer de Sans, 129
Telèfon 33477

RICARD LLUCH
Telèfon 34222

Exposicions:
Sala Pavés (Petrizal, 5)
i en els Obradors els dies festius de 11 a 1
BARCELONA

Obradors:
Carretera de Coll-Blanc, 31.
(Final tramvies 53 i 55 i autobús H. T.)
HOSPITALET

Restauració i reproducció del moble clàssic

Obradors de fusteria mecànica
(Els més antics de Coll-Blanc)

de
Salvador Vives

Successor de
Jaume Mayol

Ocident, 12. - Telèfon 33.482
COLL-BLANC (HOSPITALET)

Passareu unes delicioses hores de gaudi escoltant concerts per ràdio en el BAR-CAFE

SEVILLA

Licors de marca
Menjars economics

Romanins, 57 - Coll-Blanc
Telèfon 35452

Sabó EL SANITARI TENROJ guaireix i evita les malalties de la pell.

La Reforma

Magatzems de compra i venda de desferres d'obres

Grans existències en fustes usades, portes i finestres, taulells, estanteries i demés efectes

Leandre Lucas

Romanins, 56 Tel. 35452 Coll-Blanc

Per bons dolços i selectes bombons recordi...

Casa VIVES
forn i pastisseria

Carrer de Sans, 74. - Telèfon 33664
BARCELONA (Sans)

EL PLATENSE
A. TERRE

RELOTGES DE TOTES MENES • ARTICLES D'OR I ARGENT • ARCADES I CANELLERS • GRAN ASSORTIMENT EN BISUTERIA • EMBLÈMES • FANALS • DOBEN JOIES

CARRER DE SANS, 133

S. SOTO MECANICA
COMPOSICION

Aribau, 133 TEL. 76397

CREU ROJA ESPANYOLA

ASSAMBLEA LOCAL D'HOSPITALET
CONSULTORI: CARRER DEL PROGRÉS, N.º 56

DISTRIBUCIÓ D'ESPECIALITATS

MEDICINA GENERAL I INFANCIA
Dr. T. AUBERT
Tots els dies a les sis de la tarda, excepte dissabtes

MALALTIES DE LA DONA I PARTS
Dr. J. PONT
Dimarts i divendres a les dotze

ESTÓMAC, INTSTINS I FETGE
Dr. P. PUOTEL
Tots els dies a les nou del matí

MALALTIES DE LA VISTA
Dr. E. NEIVA
Dimarts i dissabtes a les nou del matí

GORJA, NAS I ORELLES
Dr. L. NOVES
Dimarts i dissabtes a dos quarts d'una

CIRURGIA GENERAL
Dr. R. CODERCH MIR
Tots els dies a les sis de la tarda, excepte dijous

CIRURGIA GENERAL
Dr. D. BUSQUETS
Dilluns i dimecres a les sis de la tarda

MALALTIES DE LA PELL
Dr. J. MERCADAL PEYRÍ

RAIGS X - DIATERMIA - MASATGE ELECTRIC - CORRENTS FARADIIQUES I GALVANIIQUES - VACUNACIÓ

OBRADORS GRAFICS FAVENCIA
Carrer de Provença, 140 - Barcelona